

1.

Bon vespre a tothom!

Bon vespre!

Ens hauríem estimat més que ningú no ens hagués demanat de fer aquest pregó. Ho diem sincerament. Ens va venir molt de nou.

Càritas s'adreça a gent que en molts casos no participa pas de la festa. Si de cas mira de fer que un dia pugui participar-hi.

Ningú dels qui treballa a Càritas hi és perquè se'l vegi. Cap dels voluntaris que hi ha no ho fa perquè se li faci cap reconeixement. Ni ho vol. Si fos així no seria a Càritas. Ja ho hauria deixat.

A Càritas ens agrada dir que tant de bo no haguéssim d'existir, no haguéssim de fer res. Tant de bo poguéssim desaparèixer. Voldria dir que la nostra societat ja és prou justa i ja fa que tothom, sigui qui sigui, pugui viure amb dignitat i igualtat.

Però com que això no és així, ni de bon tros, hem de reconèixer que ens falta molt per tenir una societat com cal. I encara hem de dir que hi ha unes causes que ho provoquen. I que algunes persones amb nom i cognoms en són responsables, potser fins i tot culpables.

Però, si diem tot això, no estem aigualint la festa, enlloc de fer-ne un pregó?

Per això **NO VOLÍEM FER EL PREGÓ**. Ens hauríem estimat més que no ens ho haguessin demanat.

Amb tot, després de parlar-ne molt, i molt a fons –podeu ben creure-ho!– vàrem decidir que no havíem de dir que no. Només havíem de vetllar perquè no se'ns mirés (als de Càritas), sinó que la mirada arribés a tots.

A tots!

2.

Càritas... Una paraula d'arrel llatina que vol dir Amor. Però no un amor qualsevol.

No és ni l'amor banal, ni l'amor a temps parcial, ni l'amor desgastat que sovint impera en el nostre món.

Ni és l'amor entre desiguals, ni l'amor paternalista, ni l'amor que humilia.

CÀRITAS VOL DIR AMOR, l'amor del tot, sense límits, sense fronteres... L'amor de Déu. Perquè Déu ha de ser aquest amor o no és res!

I no n'hi ha prou amb la llei ni amb la justícia.

La llei i la justícia ajuden a fer que no anem enrera de tot el que hem adquirit de dignitat i d'humanitat; però no fan anar endavant.

Només l'amor pot fer anar endavant i engendrar vida on no n'hi hauria.

Per això Càritas no vol ser mai una organització que es dedica a fer això o allò o allò altre, sigui el que sigui...

Càritas vol estimar i vol fer-ho més enllà de la justícia i la llei. I perquè vol estimar fa això o allò, o allò altre, sigui el que sigui... I estem contents de deixar-ho de fer quan algú més ja ho fa.

L'Amor no comença mai per un mateix, sempre mira l'altre. Vol el bé de l'altre. Vol que l'altre –sigui qui sigui– visqui amb tota la dignitat de persona humana.

Per això més que donar rebem, més que fer alguna cosa de bo ens fa molt millors a nosaltres mateixos, més que donar felicitat ens fa feliços.

I sense voler, nosaltres mateixos som els primers i més grans beneficiats. Som uns privilegiats.

Ajudar ens ajuda.

3.

És que creiem que l'únic que importa és la persona humana. Qualsevol persona. Sigui qui sigui. Vingui d'on vingui. Amb la cultura, la llengua, el país, la religió, la manera de pensar..., que sigui. Què hi fa! La persona humana és sagrada.

Ha de poder desenvolupar-se de manera integral, en totes les seves dimensions.

Cal començar per les més materials –és clar!– fins arribar a les més espirituals, les que l'obren al transcendent, a més enllà d'ella mateixa..., i fins a Déu!

La persona humana té dret a estimar i a ser estimada. Té dret a la felicitat. A viure feliç en una societat que, no només li respecti aquest dret, sinó que l'ajudi a fer-lo realitat i a viure-ho integralment. A ella i a la seva família humana.

La persona humana té dret a la vida, i a una vida digna. **LA PERSONA ÉS EL CENTRE** de tot el que fem.

I, no ho oblidem mai: les persones som totes iguals en dignitat i en drets... totes! Pesi a qui pesi. Costi el que costi.

Nosaltres direm fins i tot que tots som germans i que hem de poder viure com a germans.

Per a nosaltres la persona humana és fins i tot el rostre de Déu. Ho creiem.

I ho és més com més mancada està de dignitat. Aleshores és quan reclama a crits, encara que sovint sense veu ni imatge, que estiguem per ella, que l'acollim i que l'estimem.

I desitgem que ens aculli.

4.

No, no volem mirar cap a una altra banda o fer veure que no ho hem vist. Ho volem veure. Fins i tot ens preguntarem per què passa això que passa, és a dir per què hi ha persones que queden al marge de la vida, que cauen de la vida social i que són marginades i els manca de tot, o tantes coses.

Sovint sense cap perspectiva de futur, sense horitzó per sortir-se'n, vés a saber si derrotades des del fons del seu mateix cor.

Com ens agradaria que el que fem vagi més enllà del simple fet de sortir del mal pas en què estan! Però cal ajudar a sortir-se'n.

Per això, per damunt de tot volem acollir i confiem ser acollits també per ells!

L'ACOLLIMENT ÉS ESSENCIAL.

Acollim tot mirant de posar en sintonia els nostres cors. Per això, per damunt de tot volem tenir temps per escoltar, per sentir, per acompanyar, per comprendre, per estimar...

I donem pa si hi ha gana, o aigua si hi ha set, o roba si fa falta, o ensenyem a cosir si cal, o donem diners si convenen, o companyia si en manca, o joguines si són necessàries, o lleure normalitzat, o mirem de reforçar l'escola, o d'apuntalar la salut, o anem a l'hort...

I treball! Ai si poguéssim donar treball! El treball sí que dignifica la persona i dóna autonomia. Com ens basquegem per mirar que en tingui tothom.

I ens preguntem sovint: què falta fer perquè encara no ho fa ningú?

Mentrestant ens ressona aquella expressió de Jesús recollida a l'evangeli de Mateu: quan fèieu això, a Mi m'ho fèieu.

Hem entès que la mesura d'un acte d'amor no es troba en qui el fa sinó en qui el rep!

5.

Però, ¿no li toca a la societat i per tant, a l'administració, de fer tot això?

És clar que sí! Si la persona té dret a menjar, a vestir, a la cultura, a la salut, a tot el que faci falta perquè pugui viure amb dignitat, la societat té el deure de fer-ho possible i real.

Hem de lluitar colze amb colze amb tanta gent que treballa perquè es faci.

Però, diguem-nos-ho! Amb els impostos no n'hi ha prou! I cal obrir camins d'esperança.

Encara més. L'única cosa que no es pot donar per llei, per obligació, és amor, és estimació. Aquest "impost" sempre li haurem de posar les persones que formem la societat. Sempre serà de manera altruista i voluntària. És la dimensió espiritual, i fins i tot religiosa. Sempre anirà a part!

Només l'amor pot fer que les persones siguem millors i que la societat que formem sigui més humana.

Tant de bo anem passant d'un món de ciutadans, a **UN MÓN DE GERMANS** de veritat, iguals en dignitat, i aprenguem a restaurar aquesta dignitat pel camí de l'amor i fins i tot del perdó.

Sí, un amor en la vida civil de cada dia!

6.

És que, si no, l'únic absolut, acceptat per tothom –no queda cap més remei– és el diner!

El diner convertit en déu absolut reclama sacrificis humans. Com sempre havien fet els déus sense ànima. I exigeix obediència cega i sense discussions.

El déu-diner fa que alguns –molt pocs i immensament rics– s'apropriïn dels recursos de molts altres –la immensa majoria, els pobres–. Ho fan sense escrúpols, sense voler saber que hi ha moltes persones que per culpa d'ells o estan morint o viuen sense els mínims necessaris, sense cap dignitat. Aquesta economia senzillament mata.

El déu-diner ho justifica tot per tal d'acumular cada vegada més beneficis. Aquesta és la seva lògica inhumana.

Dissortadament sovint ens l'acabem creient, i acabem obeint-lo.

Mentrestant, quanta gent hi ha que és pobra, que passa gana o que no té mitjans de salut, que viu enmig de guerres que no ha buscat, que es veu obligada a emigrar... i sovint tot buscant la vida, perd la vida!

NO ENS HI VOLEM ACOSTUMAR! I ho volem denunciar en veu alta. Aquestes estructures són dels homes i cal canviar-les.

Al déu-diner hi volem contraposar el Déu-Amor, la caritat –Càritas–. La seva lògica sí que és humana i dóna dignitat.

Ens mena a compartir, com a únic camí de fer que aquest món vagi canviant. I que l'altre visqui.

Només compartim quan no hi posem excuses. Els rics són tan rics precisament perquè no comparteixen. I ho justifiquen.

La nostra riquesa és ser capaços de compartir... i així donar vida!

7.

Perquè, «un home baixava de Jerusalem a Jericó...». La paràbola del Bon samarità, un relat que ja és patrimoni de la humanitat.

I uns lladres, perquè volien ser rics i tenir cada vegada més, el deixen mig mort, al marge del camí, abandonat a la seva sort.

El sacerdot i el levita fan veure que no el veuen i troben la justificació en la llei: no hi estan pas obligats, i creuen que Déu no els ho mana ni els ho demana. Com s'equivoquen!

Només un samarità, un estranger, odiat, marginat i ignorat, és capaç de veure en l'altre el germà que necessita amor. I senzillament l'estima. La seva caritat el fa viure.

L'instal·la en un hostel/alberg/hospital/residència/habitatge on l'acullin, i paga per ell “dos denaris”, potser tot el que té.

Només aquest ha entès el missatge de l'evangeli de Jesús: Déu és Amor i és Pare. I és present en aquell necessitat, el germà.

El seu probable viatge al temple l'ha enfortit: allà ho ha après i d'allà en treu la força per a fer-ho realitat.

El relat acaba amb una frase contundent de Jesús: **VÉS, I TU FES IGUAL!**

Nosaltres també, sortint del temple, volem fer-ho. Perquè creiem que és imprescindible donar els nostres dos denaris perquè els altres visquin.

I no els volem deixar sols, volem ser solidaris!

8.

També a Torelló rebem les conseqüències del salvatge déu-diner.

També a Torelló tenim gent que està al marge o que corre el perill de quedar-hi.

També a Torelló tenim problema de manca de treball.

També a Torelló patim aquesta mal anomenada crisi.

També a Torelló podem caure a la temptació de justificar situacions injustes.

No volem pas entrar en cap cofoisme adormidor. Però hem de dir en veu alta que fins ara hem mirat de ser solidaris. Perquè creiem que en tenim obligació.

I ho diem perquè col·laborem en xarxa amb tantes Ong's que, cadascuna des del seu àmbit, dóna dignitat a tanta gent.

Fins i tot fem campanyes solidàries per a llocs oblidats del nostre món que mai no sortiran als mitjans de comunicació. Els volem conèixer i volem que aquestes situacions ens siguin presents i ens parlin.

Hem de dir que a Càritas ens han augmentat els ingressos en més mesura com més la crisi es tornava greument inhumana.

Des de dintre dels nostres temples i parròquies, des de les activitats expressos, des dels donatius i col·laboracions sinceres i anònimes, des dels mateixos pressupostos municipals i amb l'efectiva col·laboració amb benestar social... en surten els denaris que tanta gent agraeix.

El que rebem, donem!

A TORELLÓ, GRÀCIES!

Segur que ens hem equivocat moltes vegades. En demanem perdó. I desitgem que aquests errors mai no serveixin d'excusa a ningú per no ajudar, per no estimar.

Ans al contrari.

9.

El pregó –recordeu que no el volíem fer– ha de convidar a la Festa, a la Festa Major. No pas a la disbauxa per menor que sigui. O a la banalitat del senzillament passar-s’ho bé per no veure el que passa.

VENIU A LA FESTA!

Quina passada seria que hi poguéssim ser tots. Quin greu ens sap que n’hi hagi que encara no hi són o no hi puguin ser!

Veniu a la Festa!

Quina delícia si estiguéssim celebrant la festa de la germanor i fos un clam per un món cada vegada més just!

Veniu a la Festa!

Quina llàstima si només fan la festa alguns!

Veniu a la Festa!

Quin goig si de la Festa en sortim millorats, cadascú i tot el nostre poble.

Veniu a la Festa!

Quina meravella si ens adonem que fem festa en el cor de la nostra natura, d’aquesta creació rebuda com un do que hem de vetllar, de conrear i d’estimar. És la casa de tots, i aquesta no fa pas distincions de persones.

Veniu a la Festa!

Quina consciència fer la festa en el nostre país, fet d’acollida i de desig de ser acollit. És el nostre! Ens l’estimem amb tot el cor!

Tots i tothom: Veniu a la Festa! Només l’amor mereix de ser celebrat!

10.

Sovint nosaltres mateixos diem que **CÀRITAS ÉS UN MIRACLE!**

Miracle és quelcom meravellós, bo per excel·lència, inexplicable, no normal...

És un miracle la quantitat i la qualitat de voluntaris que hi treballen.

És un miracle que ni en els moments més durs de crisi no hagin mancat recursos de cap tipus.

És un miracle cadascuna de les històries de generositat, d'humanitat, d'amor desinteressat de les quals som dipositaris.

No és pas perquè sí que el logo sigui un cor, vaja, quatre cors envoltant una creu! Ni és estrany que derivi de la comunitat cristiana que s'aplega en l'eucaristia –la missa– sempre al voltant d'un pa partit, després d'escoltar una bona nova d'amor.

Però no podem pas fer miracles, ni n'hem de fer. Entre tots hem de fer signes que ens acostin a aquest món nou.

Quin signe farem, d'austeritat, de compartir, de donar, de..., que convidi a la Festa del poble aquells que hi vindrien però no hi seran?

I quan hi siguem tots, el miracle s'haurà fet realitat!

Amb motius per a fer-ho, encara que no siguin tots els que voldríem, gaudim tots de la Festa.

Bona Festa Major!

Bona Festa Major!

Agraïments

Gràcies, Maria Carme Castells

Gràcies, Ramon Martínez

Gràcies, a l'Escola d'Arts Plàstiques de Torelló

Gràcies, Pep Tines

Gràcies, Agustí Costa i Sarah Boadi

Gràcies, Emi Ortega i Aran Ordeig

Bona Festa Major!

Bona Festa Major!